

Vojeslav Molè:

Epistola.

1.

Kaj ne, komedija je vedno ista?
Življenja knjiga — pisan karneval,
in naj jo kdo še tolikrat prelista,
še vsakdo s pepelnico je končal.

Še Golgato od gore Antikrista
deli dolinice le skupen val,
in naj je tvoja pot kot solza čista,
kraj nje je v noči v jarku greh že spal.

In vendar, vendar, drug moj, ni vseeno:
ker kdor ga prejme z dušo odcveteno,
pepel ga zamori kot gredo led;

a kdor je rože nosil skož življenje
in skož viharje živo hrepenenje,
mu iz pepela vzklije nov le cvet.

2.

A pravzaprav o tem ne govori,
kdor zdaj se hodi senčit pod vrhove,
zakaj — o tem na štiri le oči! —
odstavili smo stare zdaj bogove.

To bil pri nas je praznik tiste dni,
še lonce smo imeli čisto nove,
deset govornikov, dvanajst kadí,
na korzu vse okrašene vozove.

Da, da, prijatelj, konec je razmer,
ki vladale so kot drugod nikjer
in dobro ljudstvo in duhá težile.

Zdaj vendar rešeni tegà smo vsi,
zdaj saj več misliti nam treba ni,
v to stranke so odseke izvolile.

3.

Sem že pri strankah, toda, drug, oprosti,
če danes o politiki molčim,
ker pač prevzvišene so nje skrivnosti,
da z uma mečem ti jih razložim.

Misterji nje kot davne so svetosti,
veruj, ker so absurd! Sicer na Krim
k Tatarjem pojdeš se učit kreposti,
če ne upogneš se in romaš v Rim.

Jaz si izberem prvo. Tam so kraji
prečudežni kot perzijske pravljice
in ni talarjev tam in ni sutan;

nad morjem zelenijo šumni gaji,
čez step smeji neba se sinje lice
in mož za pasom nosi jatagan.

4.

Posebnega pa novega ni nič,
literatura spi pravično spanje,
kot prej sameva še Parnasov grič
brez Muz, — sicer pa kdo se meni zanje?

Čuj, pridi kaj med mojih njiv bleščanje,
nad njimi poje nove vrste ptič,
in pa prinesi, prosim, iz Britanje
za novi voz moj s sabo nov mi bič.

Mesarji so si zvišali spet liste
in Ksaver je zašel med humoriste,
po vodi splaval je, moj up za njim.

A v Rovtah nov neznan ženij umira,
če poljski romar ga byronizira,
ti že še pravočasno sporočim.

